

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ

Ἡ πλάση ἢ παντοδύναμη κι' ἀπόνετη μητέρα
γιὰ σένα δὲν ἐστάθηκε καθόλου ἀκριβοχέρα.

Ἄν ἔδωσε σ' ἄλλο βουνὸ ψῆλος καὶ περηφάνεια.

κι' ἄλλο βουνὸ ἂν τὸ σκέπασε μὲ λόγγους καὶ ρουμάνια

κι' ἄλλο βουνὸ ἂν τὸ πύργωσε σὲ βράχους καὶ κοτρώνια

κι' ἄλλο βουνὸ ἂν στεφάνωσε ὀλοχρονὶς μὲ χιόνια

μάζεψε ἀπ' ὄλα τὰ βουνὰ τῆ μοιρασμένη χάρη,

τὴν ἔσμιξε καὶ σ' ἔπλασε, βουνό, βουνῶν καμάρι!

Κι' ὅταν ἀτόφιο καὶ βαρὺ καὶ παγωμένο χιόνι

ἀπ' τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή πέφτει καὶ σὲ πλακώνει

μαρμαρωμένο φαίνεται, καθὼς στὰ παραθύρια.

Μὰ ἔχει κρυμμένη τὴν ζωὴ στὰ παγωμένα στήθια

κι' ἅμα προβάλλει ὀλόφεγγος ὁ ἥλιος ἀπ' ἀγνάντια

τὸ μάρμαρο σπᾶ καὶ γεννᾶ σμαράγια καὶ διαμάντια.

Σμαράγδια τὰ ρουμάνια σου, διαμάντια τὰ νερά σου.

ἀπλώνονται, σκορπίζονται, χύνονται ὀλόγουρά σου,

χαρίσματα ἀξετίμητα καὶ δῶρα εὐλογημένα

στὰ εἰκοσιτέσσερα χωριά, ποὺ κρέμονται ἀπὸ σένα.

Καὶ δίνεις στὶς ζωὲς ζωὴ, φέρνεις στὶς χάρες χάρη,

περήφανο καὶ σπλαχνικὸ βουνό, βουνῶν καμάρι.